

Ells, sempre ells

Després dels atemptats als trens de Madrid l'any 2004, el candidat a les eleccions del següent diumenge, Mariano Rajoy Brey, va interrompre la jornada de reflexió per fer un parlament televisat. En un bar de Cassà de la Selva on seguíem els drames que ens arribaven de Ponent, un avi va veure clar que la locució del polític era la prèvia d'un cop d'estat i així ens ho va fer saber, amb un fil de veu, espantat de veure un altre cop els tics propis de la dictadura que suposàvem enterrada. En un tres i no res es va organitzar una caravana de cotxes per anar cap a Girona a protestar davant de la delegació del Govern central, sense por i amb la ferma determinació d'aturar amb cassoles el fantasma d'una involució. Vam ser els primers a arribar i la cassolada eixordadora i els crits coordinats van fer sortir de casa centenars de gironins.

Tretze anys després encara tenim el mateix polític al capdavant de les operacions il·legals que els seus estan cometent a Catalunya. Aquell tonto de la colla, inepte i bufanúvols, ha aconseguit de revifar el fantasma involutiu, recolzat en ministres que li riuen les gràcies, organitzats sota l'empara dels postulats d'una secta pseudoreligiosa que és per ells més important que qualsevol llei o disciplina de partit. Espanya és l'Estat que més multes ha hagut de pagar a la Unió Europea per culpa d'aquesta gent que ni tan sols tenen com a guia per governar la Constitució i les lleis que se'n deriven, atrapats en un ideari on Montesquieu només pot ser una marca de bon vi. Tenim incògnites per resoldre, com ara saber si el Cap d'Estat és més a prop del seu avi polític que del seu pare biològic i si el procés independentista ha estat net i clar des d'un primer moment o era un artefacte amb una altra finalitat que al final ha estat incontrolable. El quintacolumnisme nostrat hauria de prendre nota perquè és ben diferent que no vulguin la independència a que recolzin la supressió de les llibertats, premsa inclosa. Això és molt més seriós que un Barça-Madrid de futbol.

Fins al dia 1 d'octubre encara n'hauem de veure de gruixudes mentre Europa s'expressa pel Twitter, de moment. Si és que acaben pronunciant-se, els autoanomenats populars faran com si sentissin ploure perquè el seu Senyor és un altre. Per a ells som la seva propietat, una vaca a munyir, l'ase dels cops, el territori que no es deixa sotmetre a les seves actituds autoritàries, els espanyols que no volen ser un apèndix de Castella. Hi hagi referèndum o no, res no tornarà a ser com abans.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/09/21/sempre/868612.html?utm_source=rss